

Ferenc pápánk szerdai katekézise 2013. április 10.

Mit jelent számunkra a feltámadás?

Kedves Testvéreim!

Egy héttel ezelőtt Jézus feltámadásának eseményével foglalkoztunk, amelyben a nőknek jelentős szerepe volt. Ma a feltámadás üdvözítő jelentőségére szeretnék reflektálni: Mit jelent számunkra a feltámadás? Miért üres Jézus feltámadása nélkül a mi hitünk?

A hitünk úgy támaszkodik Krisztus halálára és feltámadására, ahogyan egy ház az alapjaira: ha az alap megindul, összedől az egész ház.

A kereszten Jézus magára vette a bűneinket, és feláldozta magát értünk; leszállt a halál mélységeibe és a feltámadásával legyőzte a bűneinket, elvette a bűneinket, és megnyitotta az utat, hogy újjászülessünk egy új életre.

Szent Péter első levelének elején összefoglalóan mondja: „Legyen áldott az Isten és Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki minket nagy irgalmasságában Jézusnak a halálból való feltámadása által új életre hívott, élő reményre, hogy a mennyekben elpusztíthatatlan, tiszta és soha el nem hervadó örökség várjon rátok.” (1,3–4).

Az Apostol azt tanítja, hogy Jézus feltámadásával valami abszolút új dolog történik: megszabadulunk a bűn rabszolgaságából és Isten gyermekei leszünk, azaz újjászületünk egy új életre.

Mikor történik ez bennünk? A keresztség szentségében. Az Egyház első évszázadaiban a keresztséget általában alámerítéssel szolgáltatták ki. A keresztelendő lement a nagy keresztelőmedencébe, letette a ruháit, és a püspök vagy a pap háromszor vizet öntött a fejére, megkeresztelve az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ezután a megkeresztelt feljött a medencéből és új, fehér ruhát öltött magára. Ez jelezte, hogy megszületett egy új életre azáltal, hogy elmerül Krisztus halálában és feltámadásában. Isten gyermekévé lett.

Szent Pál a Rómaiaknak írt levelében mondja: „Nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét félelemben éljétek, hanem a fogadott fiúság Lelkét nyertétek el, akiben ezt kiáltjuk: Abba! Atya!” (8,15.)

A Szentlelket kaptuk a keresztségben, aki megtanít és biztat rá, hogy *Atyának* szólítsuk Istent, pontosabban így szólítsuk: *Abba!* ami kedveskedően azt jelenti: Édesapa! Ilyen a mi Istenünk: mindannyiunk édesapja.

A Szentlélek valósítja meg bennünk ezt az új, istengyermeki állapotot. És ez a legnagyobb ajándék, amit csak kaphatunk Jézus húsvéti misztériumából.

Isten gyermekeinek tekint, megért bennünket, megbocsát nekünk, átölel, akkor is szeret, amikor mi hibázunk. Izaiás próféta által már az Ószövetségben ígérte, hogy ha egy anya meg is feledkezne a gyermekéről, ő soha, egyetlen pillanatban sem feledkezik meg rólunk (vö. 49,15). És ez szép!

Azonban ez az istengyermeki kapcsolat nem olyan, mint valami kincs, amit életünk rejtett zugában őrzünk, hanem növekednie

kell; minden nap táplálnunk kell Isten Szavának hallgatásával, imádsággal, a szentségek vételével, különösen a szentgyónással és szentáldozással, és a szeretettel.

Isten gyermekeiként élhetünk! Ez a mi méltóságunk – gyermeki méltóságunk van! Tehát úgy is kell viselkednünk, mint igazi gyermekeknek.

Ez azt jelenti, hogy minden áldott nap engednünk kell, hogy Krisztus alakítson minket, hasonlóvá tegyen önmagához. Azt jelenti, hogy törekednünk kell keresztény módon élni, keresnünk kell, hogyan követhetjük Őt akkor is, ha látjuk a saját korlátainkat és gyengeségeinket.

A kísértés mindig ott leselkedik az ajtóban, hogy háttérbe szorít-suk Istent, és önmagunkat állítsuk a középpontba, az elkövetett bűn pedig megsebzí istengyermekségünket, keresztény életünket. Ezért bátornak kell lennünk a hitben, és nem szabad hagynunk, hogy eluralkodjék bennünk a gondolat: „Isten nem számít!”, „Isten nem fontos számodra!” – és így tovább. Épp ellenkezőleg: életünk csak akkor újul meg, akkor tölti el derű és öröm, ha Isten gyermekeiként viselkedünk és nem veszítjük el bátorságunkat eleséseink, bűneink miatt, hanem tudjuk, hogy ő szeret minket. Isten a mi erősségünk! Isten a mi reményünk!

Kedves Testvéreim, mindenek előtt ezt a reményt kell ébren tartanunk, és e remény látható, egyértelmű és világító jeleivé kell válnunk mindenki számára. A feltámadott Úr a soha nem fogyatkozó remény, a remény, amely nem csal meg (vö. Róm 5,5). Ez a remény nem csal meg. Ez a remény az Úré!

Életünk során hányszor foszlanak szét a reményeink, hányszor nem valósul meg a szívünkben hordozott várakozás! A mi keresz-

tény reményünk erős, biztos, szilárd ezen a földön, amelyen isteni meghívás alapján járnunk kell, és nyitott az örökkévalóságra, mert a mindig hűséges Istenre támaszkodik. Soha nem szabad elfelejtenünk: Isten mindig hűséges; Isten mindig hűséges hozzánk.

Az, hogy a keresztség által, a hit ajándékával Krisztussal együtt feltámadtunk a romolhatatlan örökségre, arra készítet, hogy jobban keressük Isten dolgait, többet gondoljunk órá, többet imádkozunk Hozzá.

Kereszténynek lenni nem csak annyit jelent, hogy megtartjuk a parancsolatokat, hanem elsősorban azt jelenti, hogy Krisztusban létezzünk, úgy gondolkodunk, mint ő, úgy cselekszünk, mint ő, úgy szeretünk, mint ő, és engedjük, hogy birtokba vegye az éle-tünket, megváltoztassa, átalakítsa és megszabadítsa a rossz és bűn sötéttségétől.

Kedves testvérek! Aki kérdezi tőlünk, hogy mi a reményünk alapja (vö. 1Pét 3,15), annak mutassuk meg a feltámadott Krisztust. Mutassuk meg neki az Ige hirdetésével, de mindenekelőtt a saját feltámadott életünkkel.

Mutassuk meg az istengyermekség örömét, a szabadságot, amely lehetővé teszi, hogy Krisztusban éljünk; az igazi szabadságot, amely megszabadít a rossz, a bűn és a halál rabszolgaságából!

Tekintsünk föl a mennyei hazára, és új fényt és új erőt fogunk kapni kötelességeink teljesítéséhez és mindennapi fáradozásainkhoz. Nagyon értékes szolgálat ez, amelyet nyújtunk a mai világnak, amely gyakran képtelen tekintetét a magasba emelni, tekintetét Istenhez emelni.